

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Του 'Αντ. Τσίχωφ)

ΣΕ ΠΟΙΟ ΝΑ ΠΩ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΜΟΥ;

Μυτώνει. Τό χιόνι χοροπηδάει πυκνό γύρω από τὰ ράμφη του γκαϊσιού, πού μόλις τάναψε, και στρώνεται μαλακά άπάνω στά κεραμίδια, στή ράγες τών άλόγων, στους ώμους και στά καπέλλα. 'Ο άμαξάς 'Ιωνάς Ποταπόβ 'ε'νε λευκός σαν φάντασμα. Κουλουριασμένος όσο μορπούς, κάθεται άκούνητος άπάνω στή θέσι του. Το κακορόλιζο άλόγο του ε'νε κι' αυτό λευκό κι' άκούνητο, σαν τόν άφέντη του.

Ε'νε τώρα κάμποση ώρα πού ό 'Ιωνάς και τό άλόγο του δέν ε'σάλεψαν άκόμα. Β'γχαν άπό τό σταύλο, άμέσως μετά τό δείπνο και άκόμα κανένα άγούι.,.

Και τό βραδυό σκοτάδι πέφτει άπάνω στή πολιτεία. Τ' αναρίθμητα φάτα τών φαναριών άντικαθιστούν τό φώς τής ήμέρας κι' ή πολύβοη κίνησις τών δρόμων βρϊσκειται στήν έντασι της.

— 'Ε, άμαξά! Πήγαινέ με στή συνοικία Βυμπόργκ! Άκούει άξανα ό 'Ιωνάς.

'Ο 'Ιωνάς τινάχτηκε και άνάμεσα άπό τής βλεφαρίδες του πού ε'χαν κολλήσει άπό τό χιόνι, διάκρινε ένα άξιωματικό με μανδύα και μ' άνασηκωμένο κουκούλα.

— Συνοικία Βυμπόργκ! τού ξαναφάναζε. Κοιμάσαι; Συνοικία Βυμπόργκ!

'Ο 'Ιωνάς κούνησε τό κεφάλι του και πήρε τά γκέμια και μ' αυτό έκανε να πέσουν άπό τό κεφάλι του κι' άπό τής πλάτες του στρώματα δλόκληρα άπό χιόνι.

'Ο άξιωματικός άνέβηκε σ' άμαξά πού ξεκίνησε. — Άπό πού πάς να περάσεις, φωνάζουν άπό τό δρόμο στόν άμαξά μόλις ξεκίνησε. Τράβα δεξιά!

'Ο άξιωματικός κατσούρισε και ε'πε: — Δέ νοιώθεισ να κουμαντάρης! Τράβα δεξιά!

'Ο 'Ιωνάς στράφηκε πίσω πρὸς τόν πελάτη του και σάλεψε τά χείλη του.

Θάθελε να πή κάτω, μα δέ βγήκε άπό τό στόμα του, παρά μα βοαγάδα.

— Τι; ρώτησε ό άξιωματικός.

'Ο 'Ιωνάς χαμογέλασε, έβλεπε όλη του τή δύναμη στό λαρόγγι του και κατόρθωσε να τή με μιά φωνή βραχνή:

— 'Ο γιός μου... πέθανε άντί τη βδομάδα.

— 'Ε; Κι' άπό τί πέθανε;

'Ο 'Ιωνάς γύρισε δλόκληρος πίσω κι' ε'πε: — Μήπως ξέρεισ και κανείς; Άπό τό δυνατό πυρετό, φαίνεται...

— Έμεινε τρεις μέρες στό νοσοκομείο και πέθανε. 'Ετσι ήταν τό θέλημα τού Θεού!

— Στρώσε, διάολε! άκούστηκε μιά φωνή μέσα στό σκοτάδι. Χωρίς άλλο θάσαι στραβός, βρωμόσκυλλο! 'Ανοιχ' τά μάτια σου!

— Κάνε γρήγορα, τράβα, ε'πε ό άξιωματικός, γιατί ούτ' αύριο δέ θα φτάσουμε... Βιάσου λίγο.

'Ο άμαξάς τένωσε τό λαιμό του, άνασηκώθηκε, και άρχισε να χιτυή τό καρτάκι του, άχαρα και βαρεία. Πολλές φορές γύρισε πίσω πρὸς τόν άξιωματικό, μα έκείνος ε'χε κλείσει τά ματία και δέν ε'χε, φαίνεται, καμμίαν όρεξη να τόν άκούση.

'Ο άξιωματικός κατέβηκε στή συνοικία Βυμπόργκ, ό 'Ιωνάς σταμάτησε κάπου έκεί κοντά, κουλουριαστηκε έκεί στή θέσι του και έμεινε ασίλητος. Το πυκνό χιόνι άσπαρισε τό άλόγο τού... Μιά ώρα πέρασε. Δύο.

Τρεις νέοι, πού τά καουτσούκ τών παπουτσιών άντηχούσαν άπίνω στό πεζοδρόμιο, φτάσανε σέ λίγο λογομαχώντας. 'Ο ένας ήταν καμπούρακος, οι άλλοι δυό ψηλοί κι' άδύνατοι.

— Άμαξά, στήν άστυνοίε! φώναξε με τρεμουλιάρικη φωνή ό καμπούρης. Κ' οι τρεις; πόσο; — Είκοσι κατίκια.

'Ο 'Ιωνάς πήρε τό γκέμια κροταλλίζοντας τά χείλη. Είκοσι κατίκια ε'νε γελοία τιμή, μ' αυτός δέ συλλογιζόταν, αυτό. Για ένα ρουμπλι ή για πέντε κατίκια, δέν τόν έννοιαζε τώρα, τόν έφτανε πού ε'χε πελάτες. Οι τρεις νέοι, σπρόχωντας ό ένας τόν άλλον, και λέγοντας χοντρά λόγια, τά κατάφεραν ν' άνέβουν σ' άμαξά κι' οι τρεις μαζί. 'Υστερα μάλλον αν ποιός θα πρωτοκάτση και ποιός θα μείνη όρθιος και μετά δλόκληρο καυγά με βρυσίδα και με σπρωξίματα, τά κατάφεραν να συμφωνήσουν πὸς ό καμπούρης, σαν πιό μικρός, έπρεπε να μείνη όρθιος.

— 'Ελα, άμολύσου! ε'πε ό καμπούρης; στόν 'Ιωνά! Δόσ' στό φορημί σου καμιά καρτσιλιά! Κ' ε'γεις ένα καπέλλο, γέρο μου! Χε ρότερο δέ θα βρϊσκειται σ' όλη τήν Πετρούπολι.

'Ο 'Ιωνάς γέλασε: — Χι! χι!... Έτσι ε'νε...

— 'Ε, καλά, κύριε «τσι ε'νε», τράβα... Μήπως σκοπεύεις να μάς πίες σ' όλο τό δρόμο ε'τσι; Φυλάξου, γιατί θα φής σβερκιές!..

— Μου πονάει τό κεφάλι... ε'πε ό ένας' άπό τούς ψηλούς. 'Εχτές τό βραδυ στούς Δουκμασώφ, ό Βάσκας κι' έγω ήπιαμε τέσσερες μπουτίλιες κονιάκ...

— Άλλου αυτά τά ψέμματα! ε'πε ό άλλος ψηλός. Δέ ντρέπεσαι να μάς λές τέτοια ψέμματα;

— 'Ο κεραυνός να με κάψη, άν δέ λέω άλήθεια!

— Άλήθεια σαν τό γάϊδαρο πού πέταξε.

'Ο 'Ιωνάς χαμογέλασε: — Χι! χι!... Τι εύθυμοι κύριοι!..

— 'Ο Διάολος να σέ πάρη! φώναξε ό καμπούρης. Δέν έννοεις να πές γρήγορα, παληόγερε; 'Ετσι πάνε; Χτύπα τό φορημί σου! 'Εμπρός! 'Εμπρός! Χτύπα!

'Ο 'Ιωνάς αισθανότανε πίσω του τό κορμί τού καμπούρη και τήν τρεμουλιάρικη φωνή του. Άκουγε τής βρυσίδε πού τού σπανε, έβλεπε τούς άνθρώπους και τό αίσθημα τής μοναξιάς άρχισε κάπως να διαλύεται.

'Ο καμπούρης εξακολουθούσε να τόν βρϊξη και οι δύο άλλοι μολούσαν για κάποιον Ναντιένζα Πέτροβνα.

'Ο 'Ιωνάς γύριζε κάθε τόσο πρὸς αυτούς... Σε μιά στιγμή πού ε'χαν σπατάι, στράφηκε πίσω άκόμα μα φορά και τούς ε'πε:

— Άυτή τη βδομάδα έγασα ένα παιδί!..

— Θα πεθάνουμε όλοι! άποκριθηκε ό καμπούρης. Έμπρός, κάνε γρήγορα. Βιάσου! Κύριοι, δέ μπορώ πια να εξακολουθήσω τό ταξίδι μου ε'τσι! Πότε θα μάς κάνει να φτάσουμε;

— Δός του μιά καρπαζιά να ξυπνήση...

— Τράβα, γέρο ή σέ καρπαζώνω... Άν ήτανε κανείς νάναι λεπτός μαζί σου, καλύτερα τότε να πήγαινε με τά πόδια: Άσπιδές αυτό πού σου λέμε;

Κι' ό 'Ιωνάς άκουσε τόν ήχο τών καρπαζιών πού έτρωγε, χωρίς να τής καταλαβαίνη.

— Χι! χι!... ε'λεγε γελώντας: τί εύθυμοι κύριοι πού ε'στε! ό Θεός να σας φιλή τήν υγεία σας!

— Άμαξά, ε'σαι παντρεμένος; ρώτησε ό ένας άπό τούς ψηλούς.

— 'Εγώ! Χι, χι, χι!.. τί εύθυμοι κύριοι! Τώρα, γυναίκα μου ε'ν' ή χρεια γής... Χι, χι, χι, χό, ρό, χό! Νά! 'Ο γιός μου πέθανε, κι' έγω ζώ! Τι άστείο! 'Ο θάνατος γελάστηκε στήν πόρτα. Άντι νάρθη στού δική μου, πήγε στού παιδιού μου...

Κι' ό 'Ιωνάς στράφηκε για να τούς πη πως πέθανε τό παιδί του.

Μα ό Καμπούρης, βγάζοντας ένα έλαφρό στεναγμό, τούς ε'πε πὸς, χάρις στό Θεοφτάσανε 'Ο 'Ιωνάς πήρε τά είκοσι του κατίκια και τούς κούταξε ως πού χέθηκαν κατ' άπό μιά σκοτεινή πόρτα.

Μιά φορά άκόμα μόνος! Κι' άκόμα μιά φορά ή σιωπή ξαναρχίσει. 'Ο πόνος του πού ε'χε για λίγο γλυκαθή, ξαναγεννήθηκε κι' έπείσε τό στήθος του με δύναμη πιό μεγάλη. Τά μάτια τού 'Ιωνά έπεσαν ν' άγωνία στους όμίλους τών ανθρώπων πού στρυμωγνόντουσαν στα πεζοδρόμια. Δέ θα βρεθή κανείς μέσα στό πλήθος αυτό τών ανθρώπων να τόν άκούση; Μα οι άνθρωποι περνούσαν χωρίς να προσέξουν ούτε αυτόν, ούτε τόν πόνο του...

'Οδύνή άνέφρατη, χωρίς όρια! Άν τό στήθος τού 'Ιωνά έσκαζε κι' άν ή άγωνία του σκόρπιζε καντού, τού φαινόταν πὸς θα πλημύρζε τόν κόσμον δλόκληρο, κι' όμως τώρα κανείς δέν τήν έβλεπε.

'Ο 'Ιωνάς ε'δρε έναν ν τ β ό ρ ν ι κ πού κροτούσε ένα κοφίνι, κι' άπεφάτισε ν' ανοίξη μαζί του κουβέντα.

— Φίλε, τόν ρώτησε, μήπως ξέρεις τί ώρα ε'νε;

— 'Εννιη' περασμένες... Γιατί στήθηκες έδω; Φύγε γρήγορα!

'Ο 'Ιωνάς προχώρησε λίγα βήματα, κουλουριαστηκε στή θέσι του και παραδόθηκε στόν πόνο του. 'Εβλεπε ότι ήταν χαμένος πὸς να άποτείνεται στους άνθρώπους.

Δέν ε'χαν άκόμα περάση πέντε λεπτά, πού σηκώθηκε σα να έννοωθε κάποιον διαπεραστικό πόνο και πήρε τά γκέμια: δέ μορπούσε να ύποφέρει πειά.

«Στό σταθμό, ε'πε, στό σταθμό!»

Τό άλογο, σα να κατάλαβε κι' αυτό, άρχισε να περατάη. Σε μιάμου έώρα, ό 'Ιωνάς βρϊσκειται πειά κοντά σε μια μεγύλη θεριάστρα. Άνθρωποι γύρω του, δίπλα στή θεριάστρα, χιόμο και στους πάγκους ροχαλίζουν.

'Ο 'Ιωνάς κυττάει τούς άνθρώπους πού κοιμούνται, ζινει λίγο τό κεφάλι του και λυπάται πού γύ-

φτισε τόσο γρήγορα. Ένας νέος άμαξάς άνασηκώθηκε σε μιά γωνία κι' έβγαλ' ένα παγοϋρι να πιη νερό.

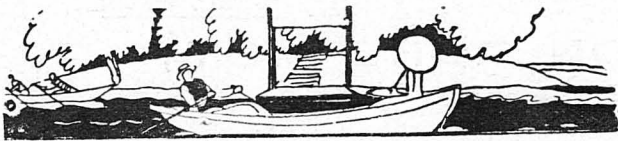
— Δυσής;

— Ναί, διψάω!

— 'Ε, τότε στήν υγεία σου!.. Ξέρεις, άδελφέ, ό γιός μου πέ-

Τρεις τόσο γρήγορα. Ένας νέος άμαξάς άνασηκώθηκε σε μιά γωνία κι' έβγαλ' ένα παγοϋρι να πιη νερό.

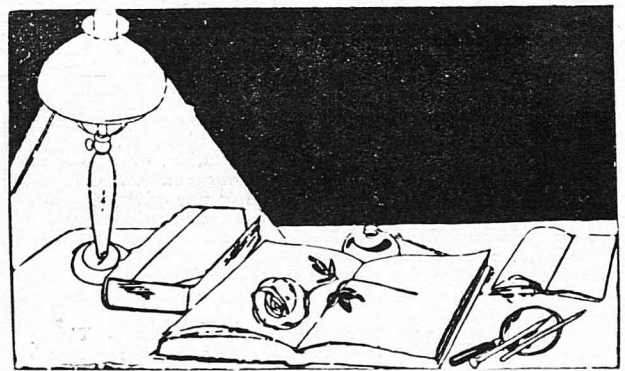
ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η Ν Υ Φ Η

Νύχτα βαρεία κι' ανώτερη, νύχτα βαρεία και μαύρη
 Τρέχ' ή βροντή στα σύννεφα την άστραπή για ναύρη,
 Όλοι κοιμούνται οι χωριανοί στα σπitalia τους κλεισμένοι,
 Μόνον ο Γιώργης του χωριού το δρομο κατεβαίνει.
 Χρόνια πολλά που βρισκόνταν στα ξένα,
 Πεδύησε τα μέρη του τα πολυαγαπημένα
 Και γύρισε για να τα ίδη πριν φύγη πριν τ' αφήση
 Πριν ξαναπάη στην ξενιτιά για πάντα να καθήση.
 Συλλογισμένος περπατά θυμάται τη Γιαννούλα
 Π' άφησε νύφη στο χωριό, δροσάτη ψαροπούλα.
 Στα ξένα την εξέχασε, παντρεύθηκε μιάν άλλη.
 Μά τώρα πούλθε στο χωριό αυτήν θυμάται πάλι.
 Τι νάγινε ή Γιαννούλα του, ή μορφονιά ή δροσάτη ;
 Κάτι του λέει «έφταιξες» μέσ' στην καρδιά του, κάτι.
 Συλλογισμένος περπατεί' στην εκκλησούλα φθάνει
 Και μπαίνει μέσα τσιπενός ένα σταυρό να κάνει.
 Της νύχτας την δλόμαυρη, βαθείά, βαθείά μαυράλα
 Μισοφωτίζει μιά γλομή, μισοβύστη καντίλα,
 Σκύφτες και διπλοπροσενιά και κάνει το σταυρό του,
 Μά σά γυρίζη για να βγή στέκεται στο πλευρό του
 Όλο γλομή κι' ασάλευτη και κάσταπρα ντυμένη
 'Η λυγερή Γιαννούλα του, ή κόρη ή πλανεμένη.
 'Ο Γιώργης σάν ξερόφυλλο τρέμει και κινρινίζει
 Μά ή κόρη γλυκομιρετιά και τον καλησπερίζει :
 «Χρόνους πολλούς έπη σμενα νάλθης από 'κει πέρα,
 χρόνους πολλούς έπρόσμενα του γάμου μας τή μέρα.
 Όλα για το στεράνιο βρισκόντ' έτοιμασμένα
 Και τα στεράνια κι' ο παλιός περιμεναν έδένα.
 'Ηλδες κι' άμέσως τώρα θα κάνουμε το γάμο.
 Και πρέπει να μηνύσουμε στο γέρο παπά Στάμο.
 —'Ο παπά Στάμος πέθανε κι' είνε βιθειά θαμμένος.
 —Θά τον ξυπνήσω τώρα έγώ, εν' άποκοιμισμένος.
 —Είνε κοντά μεσάνυχτα, ποιος κάνει γάμο τώρα ;
 —Αφού θα γίνη μιá φορά κι' βλάσκει κι' όποιαν ώρα ;
 —Γιαννούλα, πρέπει να στο πω' άλλη γυναίκα πήρα
 —Γυναίκα σου κοιμήθηκε, μα θα ξυπνήση χίρα»,
 Τό παγωμένο χέρι της σιγά, σιγά τον σέρνει.
 Κ' ανάμεσα σε μνήματα και σε σταυρούς τον φέρνει.

Αυγούλα ροδοδάχτυλη τη νύχτα διώχνει πάλι
 Και βρυκολοκικός στα στοιχιά της νύχτας την άγκάλη
 Μά μέσ' στο κοιμητήριο ο Γιώργης ο κούρμενος
 Βρέθηκε στις Γιαννούλας του το μνήμα πεθαμένος
 † Κ ΜΑΝΟΣ

θανε αυτή τη βδομάδα στο νοσοκομείο. Είνε μιá ιστορία.
 'Ο 'Ιωνάς ήθελε να δη τί εντύπωσιον έκαναν τα λόγια του αυτά,
 μά δεν είδε τίποτα. 'Ο νέος άμαξιάς σκέπασε το κεφάλι του και
 κοιμήθηκε. 'Ο 'Ιωνάς άναστενάξε κι' έβησε το κεφάλι του. 'Όση ή-
 ταν ή δίπλα του νέου άμαξιά, τόσο ήταν κι' ή επιθυμία αυτού να μι-
 λήση. 'Ηταν μιá βδομάδα που το παιδί του πέθανε, κι' αυτός δεν
 μπόρεσε να το πη ήουχα σε κανένα.
 Όλάρπε ως τόσο να το έλεγε με τίξη με ήουχία. Νά πη πώς το
 παιδί του άρρώστησε, πώς ύπόφερε, τί επε πρι να πεθάνη και πώς
 πέθανε. Θα έπρεπε να πη την κηδεία του και το ταξίδι του στο
 νοσοκομείο για να πάρη να ρουχια που είς αφήση. Τού έμεινε ά-
 κόμα στο χωριό μιá κόρη, ή 'Ανίσια, θάρπετε τα μιλήση και γι'
 αυτή. Τόσα πράματα για τα όποια ο 'Ιωνάς είχε να μιλήση τόσα.
 'Εκείνος που θα τον άκουγε, θ' άναστενάξε, θα κλάιγε και θα
 μπορούσε να τον συμπόνηση. Αυτός είνε ζώα, μά φτάνουν δυό
 λόγια για να κλάρουν.
 — Πρέπει να πάω να δω τ' άλογό μου, είνε ο 'Ιωνάς.
 Ντύθηκε και πήγε στο σταύλο.
 — Τρώς ; ρώτησε τ' άλογό του. 'Εμπρός, φάε, φάε ! 'Αφού δεν
 μπόρεσάμε να βγάλουμε το κριθάρι μας, άς φάμε άχυρο... Ναί !...
 είμαι πειά πολύ γέρος γι' άμαξιάς. 'Ο γυιός μου θα ήταν καλύτερός,
 Άδως ήταν άληθινός άμαξιάς !... Μά δεν έζησε...
 'Ο 'Ιωνάς σώπασε και σε λίγο ξανάγησε.
 — Ναί, άλογάκι μου, έτσι είνε. Θέλησε να μάς αφήση πίσω του.
 Πέθανε έξαφνα και χωρίς λόγο... 'Ελα, άς ύποθέσουμε ότι έχεις ένα
 παιδί. πως είσαι ή μητέρα του, κι' άξαφνα σ' άφινει μονάχο
 σου ; δέ θα ήταν τρομερό ;
 Τό άλογο έρωγε, άκουγε, κι' έφύσασε στα χέρια του άφεντικοί του.
 'Ο 'Ιωνάς ξεχάστηκε και τού τα διηγήθηκε όλα.
 ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Είς την Καρύταιναν, έπαρχίαν του νομού 'Αρκαδίας, έξερράγη-
 σαν στασιαστικά κινήματα οι στασιαστικά ύψωσαν την σημαία της
 άποστασίας και πολλοί περιφέρειαι του νομού Μεσσηνίας τ' υς έμ-
 μήθησαν. Πρώς περιτολήν του κινήματος, τίθενται ύπο της Κυβερ-
 ησεως αι εις 'Αρκαδίαν και Μεσσηνίαν εδρισκόμεναι στρατιωτικά
 δυνάμεις ύπο την όδηγίαν του άντιστρατήγου Σμάλτε. Μέχρι δέ της
 εκεί άφίξεώς του, ανατίθεται ή διοίκησις εις τον συνταγματάρχην
 Κατζή Χρήστον.

— Δημοσιεύεται το Διάταγμα περι οργανισμού του στρατιωτι-
 κού σχολείου των Εβελπίδων.

— Απονέμεται διά Β. Διατάγματος άμνηστία προς τοίς μετα-
 σχόντας των της Μάνης ταραχών.

— Θεατικά : 'Από την έφημερίδα «'Αθηνάς» : «Κατ' αυτές έ-
 φθασεν εις 'Αθήνας ένας τερατογυγός με σκοπόν ίσως να μίς δεξή
 τερατογυγίματα και με αυτά να κερδίση κάποια χρήματα,
 ός να μιν γωμεν ήμεις έδώ τόσους τερατογυγούς πολιτικούς οι
 όποιοι δι' έξόδον μας άδρών τερατογυγών εις την κεφαλήν μας
 τόσα τεράστια και παράδοξα πράγματα !»

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Δημος εύναι Β. Διατάγμα, περι όνομασίας της νήσου Σπετσών,
 έχον ός εξής ; «'Η νήσος Σπετσών θέλει έξικολουθεί να φέρη το
 νέον τούτο όνομα, το όποιον άπεκατέστη ένδοξον διά των ηρωικών
 άνδραγαθημάτων και των πατριωτικών θυσιών των κατοίκων αυτής
 κατά τον ύπερ-έλευθερίας άγώνα. 'Όθεν εις όλα τα έγγραφα θα όνο-
 μάζεται του λοιπού ύπο τούτο το όνομα και όχι ύπο το παλαιόν
 «Τιπάρονος».

—'Η Βασιλική Καθέδρα μεταφέρεται από Ναυπλίον εις 'Αθή-
 νας διά του εξής Διατάγματος, δημοσιευθέντος την 18 Σεπτεμβρίου.

«'Η Καθέδρα ήμών μετατίθεται κατά την 1 Δεκεμβρίου έ.έ. εκ Ναυ-
 πλίου εις 'Αθήνας. 'Η πόλις 'Αθήναι θέλει έπονομάζεσθα άλ' εκεί-
 νης της ήμέρας «Βασιλική Καθέδρα και Πρωτεύουσα».

—Αί έφημερίδες άναγγέλλουν την άρτι έκδοθεισαν συλλογήν
 ποιημάτων του Παν. Σούτσου ύπο τίτλον «Τραγούδια Λυρικά».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

'Ορίζεται διά Διατάγματος ο άριθμός των καθηδρών και της δι-
 καιουσίας των Δικαστηρίων του Βασιλείου. Ούτω συνισθάνται :
 1) Δέκα Πρωτοδικεία, άνά εν εις έκαστον Ν. όν. 2) Τρία 'Εμπορο-
 δικεία (εις Σόρον, Πάτρας, Ναύπλιον) 3) Δέο 'Εφετών Δικαστή-
 ρια (εις 'Αθήνας, Τριπόλιν) 4) Είς 'Αρειος Πάγος (ή δικαιοδοσία
 του όποίου έκτείνεται πέρ' όλων το Βασιλείου).

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Τό άριθμόδιον ύπουργείον άπολείπει εις ίδρυσιν θεάτρου. Λέγε-
 ται ότι έδοκε και χορηγία εκ 30 000 δια να κτισθί πρός το παρόν
 οίχμα. 'Η «'Αθηνά» σχολιάζουσα δυσμενώς την είδησιν, επιλέγει :
 «... Άηλοδή, αφού το ύπουργείόν μας έκτισεν άκαδημίας, σχολεία
 και τόσα άλλα άνθρωποστικά καταστήματα, ουσιαστικώς τώρα και το της
 εθνικής, διά να μη είπωμεν το της εσχάτης διαρθοράς διότι δεν
 γυρορίζομεν όποια ήθικά πράγματα θέλουν παρασταίναι αι από Βε-
 νετίας προσκαλούμεναι θεατρικά ύποκρίτιδες».

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Διαλύονται τα γυναικεία μοναστήρια Λευκοῦς και Καϊσαριανής
 «Αι εν αυτοίς εδρισκόμεναι ήδη μοναχίαι —λέγει το διάταγμα—
 καθά ; και όσαι άλλοι των καιτι την Πελοπόννησον και την Στε-
 ρεαν 'Ελλάδα θέλησωσι να μείνωσιν εις μοναστήριον, δύναται να
 μεταβώσιν εις εν των κατά το Αιγαίον Πέλαγος διατηρομένων».

